

Project Lekhani 2017–2022

Maatalous-metsäylioppilaiden liiton (MMYL ry) alaisen
kehitysyhteistyöryhmän historiikki
Helsingin yliopisto 2023

Sisälyys

Project Lekhanin tausta	3
Vuositointa.....	3
2018	3
2019	10
2020	16
2021	17
2022	17
Pohdintoja tuleville opiskelijoille	18
Kiitokset	23

Project Lekhanin tausta

Project Lekhani käynnistyi vuoden 2017 syksyllä, kun kuusi ruokaturvakysymyksistä ja kehitysyhteistyöstä kiinnostunutta maatalous- ja metsätieteellisen tiedekunnan opiskelijaa kokoontuivat pohtimaan uutta kehitysyhteistyöprojektia, edellisen Ghanan Lawraan sijoittuneen projektin hengessä. Kaikkia osallistujia yhdisti kiinnostus globaalin etelän maiden maatalouden ja ruokaturvan edistämiseen. Heti ensi askeleista oli selvää, että projektin ideana olisi tukea ekologisesti, taloudellisesti sekä sosiaalisesti kestäviä toimia. Tämä kärki kumpusi mukana olleiden opiskelijoiden agro- ja metsäekologian taustoista.

Vuositoiminta

2018

Keväällä 2018 alkoi pohdinta kohdemaan sekä kohdehankkeen valinnasta. Yhdellä jäsenellä oli graduprojektiinsa liittyen kontakteja Nepaliin, joiden kautta asiaa alettiin virittelemään. Nepal varmistui projektin kohdemaaksi, kun yhteistyökumppaniksi valikoitui eräs Tribhuvanin yliopiston maataloustieteiden osaston professori, jolla oli motivaatiota lähteä edistämään tällaista pienimuotoista kehitysyhteistyötoimintaa.

Yhteyshenkilöllä oli heti mielessään pieni Lekhanin kylä Nepalissa, joka sijaitsee noin 200 km Kathmandusta kaakkoon, ja joka talvien kuivien kausien aikaan kärsi veden puutteesta sekä ravinnon niukkuudesta. Kyläläisten kotieläimet saivat yleisesti ottaen kuulemma laiduntaa vapaana, ja tiedossa oli myös se, ettei kylää vielä oltu kytketty sähköverkkoon, joskin tämä ilmeisesti oli tarkoituksena toteuttaa tulevina vuosina. Projektin opiskelijajäsenet päättivät harkinnan jälkeen suunnata tukensa kyseiseen kylään, ja tämän myötä työryhmä myös otti projektinimekseen Project Lekhani.

Vuosi 2018 kului varainhankinnassa sekä Lekhanin toimien suunnittelussa. Yhteydenpito paikalliseen professoriin oli tiivistä, ja hän oli jatkuvasti mukana suunnittelemassa hankkeen toimia kestävän maatalouden kehittämiseksi alueella. Kukkulaisesta Lekhanin kylästä oli

lähimmälle markkinapaikalle yli tunnin matka, ja projektin jäsenet muun muassa tiedustelivat kylässä jo viljellyistä kasveista, sekä esimerkiksi viljelykiertokäytännöistä. Ruoantuotanto Lekhanin kylässä oli kasvavissa määrin suuntautunut riisin viljelyyn, ja Nepalin hallitus oli laskenut alueen soveltuvaksi myös sitruspuiden tuotantoon. Yhteyshenkilön ehdottama idea projektille olisi keskittyä perinteisiin, joissain määrin alihyödynnettyihin vilja- ja palkokasveihin, kuten durraan, amaranttiin, tähkähirssiin sekä lehmän- pensas- ja riisipapuun. Viljelyn monipuolistaminen osin syväjuurisiin lajeihin olisi edullista maan kasvukunnon ylläpidon kannalta, kuin myös typensidonta palkokasvien avulla. Monipuolistaminen ei pienviljelyssä lisäisi tuotantokustannuksia, mutta ruokaturvalle sillä olisi merkittävä vaikutus, osan lajeista tuottaessa satonsa myös talvikaudella. Omavaraistaloudellisuuden ohella tarkoituksena oli suunnitella viljelykasveista vartenotettavaa elinkeinon lähdettä paikalliselle yhteisölle, miettien myös esimerkiksi jalostuksen arvoketjun kotouttamismahdollisuuksia sekä markkinointia. Samaa pohdintaa harjoitettiin myös paikallisten rohdoskasvien osalta. Suunnitelmissa oli järjestää koulutustilaisuuksia sekä neuvontaa, joiden avulla alueen ruoantuotantoa saataisiin tehostettua kestävästi. Suunnitteluvaiheen yhteistyötä tehtiin myös Lekhanin kylässä toimineen paikallisen kehitysjärjestön kanssa. Tarkoituksena oli ottaa projektin alkuvaiheessa hyödynsaajiksi 30 paikallista viljelijäperhettä, ja laajentaa toimintaa myöhemmin mahdollisuuksien mukaan.

Projektin suunnitteluun sisältyi myös idea siitä, että Helsingin ja Tribhuvanin yliopistojen välinen yhteistyö voisi mahdollisesti tiivistyä projektin myötä, ja Tribhuvanin yliopiston Institute of Agriculture and Animal Science (IAAS) opiskelijoita olisi myös voitu saada projektiin mukaan sekä kansainvälistymään, että avustamaan projektin toteutuksessa. Puhetta oli myös esimerkiksi kansainvälisten maisterintutkielmien tekemiseen sekä opiskelijavaihtoihin liittyen.

Varoja projektiin hankittiin myymällä haalarimerkkejä, hakemalla rahoitusta Helsingin yliopiston ylioppilaskunnalta (HYY) sekä Maatalous- ja metsäylioppilaiden liitolta (MMYL Ry). Rahoitusta saatiinkin kohtalaisen hyvin; HYY:n, MMYL ry:n sekä yksityisen lahjoittajan turvin järjestön tilillä oli vuoden loppuun mennessä jo yli tuhat euroa.

Loppuvuodesta 2018 tehtiin ensimmäinen seurantamatka Lekhanin kylään, jonka tarkoituksena oli ymmärtää paremmin alueen tilannetta sekä tehdä kattava haastattelukierros alueen ruoantuottajien keskuudessa. Matkaan lähti omakustanteisesti neljä Project Lekhanin jäsentä.

Kuva 1; maisemaa Lekhanin tienoilla vuosien 2018–2019 taitteessa

Vastaanotto Lekhanin kylässä oli hulppea. Vierailijat otettiin vastaan koko kylän voimin. Kylän koulun oppilaat tanssivat, lauloivat ja pitivät puheita. Myös seurantamatkalaisia pyydettiin pitämään omat puheensa, joskin tämä oli suhteellisen rankkaa kahdeksan tunnin bussissa istumisen jälkeen.

Juhlallisuuksien jälkeen alkoi kyläläisiin tutustuminen sekä ruoantuottajien haastattelu. Kastijärjestelmä on Nepalissa vielä osin voimissaan, ja kylässä asui kolmen eri kastin jäseniä, joista jokaisen edustajia päästiin haastattelemaan. Kastijärjestelmässä alimpana olevan ryhmän jäseniä tosin päästiin haastattelemaan ainoastaan isona ryhmänä, kun taas muiden kastien edustajien mautiloilla päästiin vierailemaan.

Kuvat 2 (yllä) ja 3 (alla); haastatteluja Lekhanin kylässä

Oppaana toimi yhteyshenkilön veli, ja tulkkina haastatteluissa toimi yhteyshenkilön veljenpoika. Haastattelut sujuivat pääosin hyvin, ja dataa saatiin paljon irti; viljelijöiltä kysyttiin heidän omien kehitystoiveidensa lisäksi esimerkiksi maanmuokkaustekniikoista, viljelykasvivalinnoista, tukipalveluiden saatavuudesta sekä osallistumishalukkuudesta maatalouskoulutukseen. Haastatteluissa koitettiin myös kartoittaa sitä, mitä kasveja tilalliset olisivat valmiita lisäämään viljelyjärjestelmäänsä. Kielimuurin vuoksi osa kommunikaatiossa oli kuitenkin haasteita. Esimerkiksi kysymykseen ”mitä kasveja tilallanne kasvaa” vastattiin useasti ”tilallamme ei kasva juuri mitään”. Tällaiset vastaukset aiheuttivat hämmennystä, mutta myöhemmin selvisi, että haastateltavat käsittivät kysymyksen konkreettisesti juuri kyseiseen ajanhetkeen liittyen. Johtuen kausittaisesta kuivuudesta Lekhanin viljelyksillä ei muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta kasvanut vierailumme aikana juuri mitään, mutta sadekausien aikana tiloilla kasvaa kuulemma kattavasti eri vihanneksia ja hedelmiä. Onneksi haastattelulomaketta saatiin muokattua, ja useilta tilallisilta saatiin lopulta vastaukset tarkoittamiimme kysymyksiin.

Kuva 4; vaikka Lekhanin kylässä kärsitään ajoittaisesta kuivuudesta, löytyi sieltä myös esimerkkejä kohtalaisen monipuolisesta viljelystä

Kuva 5; vesipuhveli Lekhanin kylässä

Haastattelujen lisäksi yhteyshenkilö oli kehottanut Project Lekhania tukemaan Lekhanin kylän koulua, jotta hyvä vastaanotto olisi taattu, tilallisten ollessa todennäköisesti myös innostuneempia antamaan haastatteluja. Yhteyshenkilö kehotti Project Lekhania ostamaan Lekhanin kylän kouluun astetta kalliimman videotykin, jonka avulla opetus sujuisi paremmin, opettajilla kun oli tähän asti ollut käytössään ainoastaan yksi kannettava tietokone. Videotykin avulla havainnollistavaa opetusmateriaalia olisi helpompi esittää koko luokalle kerralla. Tämän lisäksi videotykkiä suunniteltiin käytettävän jatkossa myös viljelijöiden koulutukseen. Koulutusta olisi haluttu esimerkiksi erityisesti kasvitauteihin ja tuholaisiin liittyen.

Viimeisenä vierailupäivänä HYY:n projektituella rahoitettu videotykki lahjoitettiin Lekhanin kylän koululle. Tämän lisäksi seurantaryhmäläiset opettivat koulun oppilaille englantia sekä esittelivät Suomea. Lekhanin koulun oppilaat puolestaan pitivät puheita englanniksi Nepalin valtiosta. Seurantamatka Lekhanin kylässä huipentui lentopallo-otteluun, jossa koulun oppilaat, opettajat sekä seurantaryhmäläiset pääsivät näyttämään taitojaan.

Kuva 6; projektorin luovutustilaisuus Lekhanin kylän koululle

Kuva 7; Lekhanin vierailu huipentui lentopalloturnaukseen, johon osallistui Lekhanin koulun oppilaita, opettajia sekä seurantamatkalaisia

2019

Vaikka seurantamatka itsessään sujui kohtalaisen hyvin, kohdattiin projektissa myös paljon ongelmia. Seurantamatkan oppaan sekä tulkin läheiset sukulaisuussuhteet yhteyshenkilöön olivat kyseenalaisia, sillä tulkiksi oli toivottu paikallista maataloustieteiden opiskelijaa, jotta hänellä olisi ollut kompetenssia toimia nimenomaan maatalouskyselyn tulkkina. Tulkillamme ei kuitenkaan ollut ollenkaan käsitystä maataloudesta, vaan hänet oli valittu ainoastaan sukulaisuussuhteiden vuoksi tulkiksi.

Toinen vastoinkäyminen, joka kävi ilmi seurantamatkalla, oli se, että Lekhanin kylä oli käytännössä lähes kokonaan yhteyshenkilömme suvun omistuksessa. Heidän sukunsa oli Lekhanin kylän johdossa. Tästä syystä totesimme, että hanketta ei voida valitettavasti jatkaa, korruption vaaran ollessa liian suuri.

Kun yhteistyö Lekhanin kylään oli lopetettu, oli aika etsiä uusi kohde. Uusi kohde löytyi jälleen Nepalista, tällä kertaa suomalaisen Siemenpuu-säätiön avustuksella. Siemenpuulla oli pitkä historia South Asian Dialogues on Ecological Democracy-järjestön sekä sen nepalilaisen maajärjestön, SADED-Nepalin kanssa toimimisesta, joten Project Lekhani sai heidän kauttaan yhteyshenkilön, jonka kanssa uuden hankkeen järjestely alkoi. Kyseinen yhteyshenkilö, silloinen Kathmandun yliopiston apuprofessori Uddhab Pyakurel on ollut Helsingissäkin useana vuonna puhumassa Maailma kylässä -festivaaleilla, joilla myös Project Lekhanin jäsenistö on päässyt häntä tapamaan kasvotusten.

Yhteydenpidon myötä SADED-Nepal esitti haasteita, joita silloin heidän mielestään Nepalissa oli näkyvissä. Esimerkiksi erityisesti nuorten miesten yleinen halpatyöperäinen emigraatio muihin maihin oli kasvussa, ja tämän seurauksena nuoret naiset jäivät pitämään viljelysmaiden hylkäämisten myötä osin kasvaneita maatiloja vailla maatalouden koulutusta. Tämän lisäksi teollisen maataloustuotannon toimintatavat olivat alkaneet yleistymään, joiden seurauksena perinteiset, agroekologisia symbiooseja hyödyntävät viljelymenetelmät olivat menettäneet suosiotaan. Sinänsä hyvältä kuulostava talouskasvun tavoite intensiivisiä viljelymenetelmiä, rahakasveja sekä teollisia panoksia hyödyntäen toi mukanaan SADED-Nepalin mukaan monia riskejä esimerkiksi ekologiseen kestäväyyteen ja ruokaturvaan liittyen,

kun ottaa samalla huomioon monien maanviljelijöiden heikon koulutustason. Rahakasvikeilut päättyivät järjestön mukaan liian usein epäonnistumisiin, johtuen huonoista satolaaduista tai puutteellisesta markkinoinnista, ja tästä puolestaan oli seurannut viljelysmaiden hylkäämistä tai niiden tilalle rakentamista. Näiden tekijöiden vuoksi SADED-Nepal toteuttaa hankkeita, joiden tarkoituksena on tukea kestävän maatalouden kehitystä esimerkiksi Kathmandun laakson pohjoispuolella sekä Kavrepalanchokin piirikunnassa. SADED-Nepal esimerkiksi valistaa maaseudun nuorisoa ja potentiaalisia lähtijöitä halpatyöperäisen emigraation riskeistä sekä edistää eri yhteisöjen naisten asemaa heidän maataloustuotannon osaamistaan vahvistamalla, painottaen sekä tuotannon biodiversiteetin ylläpitoa, että tuotannon monipuolistamista myyntiä ajatellen. Toimintaan kuuluu myös monikanavainen markkinointi viestin levittämiseksi maaseudulle projektialueiden ulkopuolella, sekä paikallisen, kansallisen ja kansainvälisen tason avoimen keskustelun ylläpito esimerkiksi erilaisia keskustelutilaisuuksia järjestämällä sekä foorumeille osallistumalla. Yhteistyöhanketta suunniteltiin yleisesti kestävään ruoantuotantoon liittyvä koulutus edellä. Project Lekhanin ja SADED-Nepalin edustajat allekirjoittivat aiempöytäkirjan (Memorandum of Understanding) sekä yhteistyösopimuksen (Partnership Agreement) vuoden 2019 syksyllä.

Vuonna 2019 Kokemäen lukio kuuli entisen oppilaansa kautta Project Lekhanista, ja päätyi lahjoittamaan vuoden taksvärkkirahansa projektin kautta nepalilaisen ruoantuotannon edistämiseksi. Mahdollista yhteistyötä mietittiin myös Non Resident Nepali Association Finlandin (NRNA Finland Ry), Nepal World Visionin, Nepalin Punaisen Ristin, WWF:n, Food and Forest Development Finlandin (FFD Finland) sekä YK:n elintarvike- ja maatalousjärjestön (FAO) kanssa. Lisäksi harkittiin esimerkiksi SAK Nepal (saknepal.org) tuottaman informaation hyödyntämistä projektiin liittyvässä koulutustoiminnassa.

Yhtenä ideana työryhmä mietti myös luentokokonaisuuden järjestämistä (esimerkiksi nimellä ”Käytännön kehitysyhteistyö ja ruokaturva”), jolla vierailevat luennoitsijat kertoisivat kehitysyhteistyöhön liittyvistä aiheista ja eri esimerkitapauksista maailmalta. Suunnitelman seuraavana vaiheena olisi ollut osallistuvien tiedekuntien hyväksynnän hakeminen, jotta luentokokonaisuuksista olisi esimerkiksi mahdollista saada opintopisteitä.

Project Lekhanin lahjoittamia varoja päätettiin käyttää Kathmandun laaksossa sijaitsevan Jhorin kylään perustettavaan opetusmaatilaan, jossa keskityttäisiin agroekologisen tuotannon periaatteisiin ja monipuoliseen pientilatuotantoon. Vuotuiseksi tukisummaksi tulisi muodostumaan noin 1000 euroa, riippuen aina Project Lekhanin taloustilanteesta. Jhorin kylä sijaitsee Kathmandun kaupungin ja Shivapurin suojellun metsän välissä, ja SADED-Nepal halusi kohdistaa tukea erityisesti alueen Tamang-väestöön heidän syrjityn asemansa vuoksi. Opetustilan yhteydessä keskeiseen rooliin nousivat koulutustilaisuudet alueen naisille; koulutuksissa paikalliset vapaaehtoiset asiantuntijat, joista moni Kathmandun ja Tribhuvanin yliopiston akateemikoita, opettivat kestävästä ruoantuotantoon. Opetustilaisuuksien houkuttimena haluttiin käyttää myös esimerkiksi lämpimän ruoan tarjoamista osallistujille; tämä tietenkin nostaa toiminnan kuluja, mutta voi toisaalta edesauttaa kouluttamaan eritoten köyhimpiä pientilallisia. Opetustilaisuuksien yhteydessä tehtiin myös tilavierailuja.

Perinteisen sukupuolijaon vuoksi pääasiassa naisille tarkoitettujen koulutustilaisuuksien järjestäminen uuden projektin kautta vaati SADED-Nepalin kontaktihenkilön mukaan hieman paikallisdiplomatiaa, mutta idea sai kyläyhteisössä kuitenkin hyväksyntää. Tämä on ymmärrettävää, kun ottaa huomioon varautuneisuuden, mikä länsimaiseen tasa-arvokäsitykseen saattaa liittyä, ja toisaalta projektin tarkoitusperät voivat esimerkiksi myös vaatia hieman perusteluja niillä pientiloilla, joilla miehet hoitavat pääasiassa raskaat maataloustyöt. Naisten koulutusta ei aiheen tärkeydestä johtuen voida kuitenkaan sivuuttaa projektisuunnittelussa, tasa-arvokehityksen itseisarvon lisäksi sen linkittyessä oleellisesti myös muihin kestävyystekijöihin, kuten Nepalissa esimerkiksi emigraatioliikkeen paikallisten haittojen mitigaatioon. Jhorin kylässä koulutustilaisuuksien tukena käytettiin myös ulkopuolisten maa- ja metsätalouden asiantuntijoiden konsulttipalveluita, jonka lisäksi yhteistyötä tehtiin myös paikallisten viljelijäosuuskuntien kanssa. Opetustilalle mietittiin yhteistyötä myös paikallisten koulujen kanssa ja kunnallisviranomaisten kanssa käytiin keskustelua projektista. Osallistuipa kunnan pormestarikin erääseen koulutustilaisuuteen.

Projektin tiimoilta oltiin myös yhteydessä Suomen Suurlähetystöön Nepalissa. Alla olevien linkkien kautta voi tutustua Suomen kehitysyhteistyölinjaan sekä kahdenvälisiin hankkeisiin Nepalissa:

<https://um.fi/kehityspolitiikka-ja-kehitysyhteistyö>

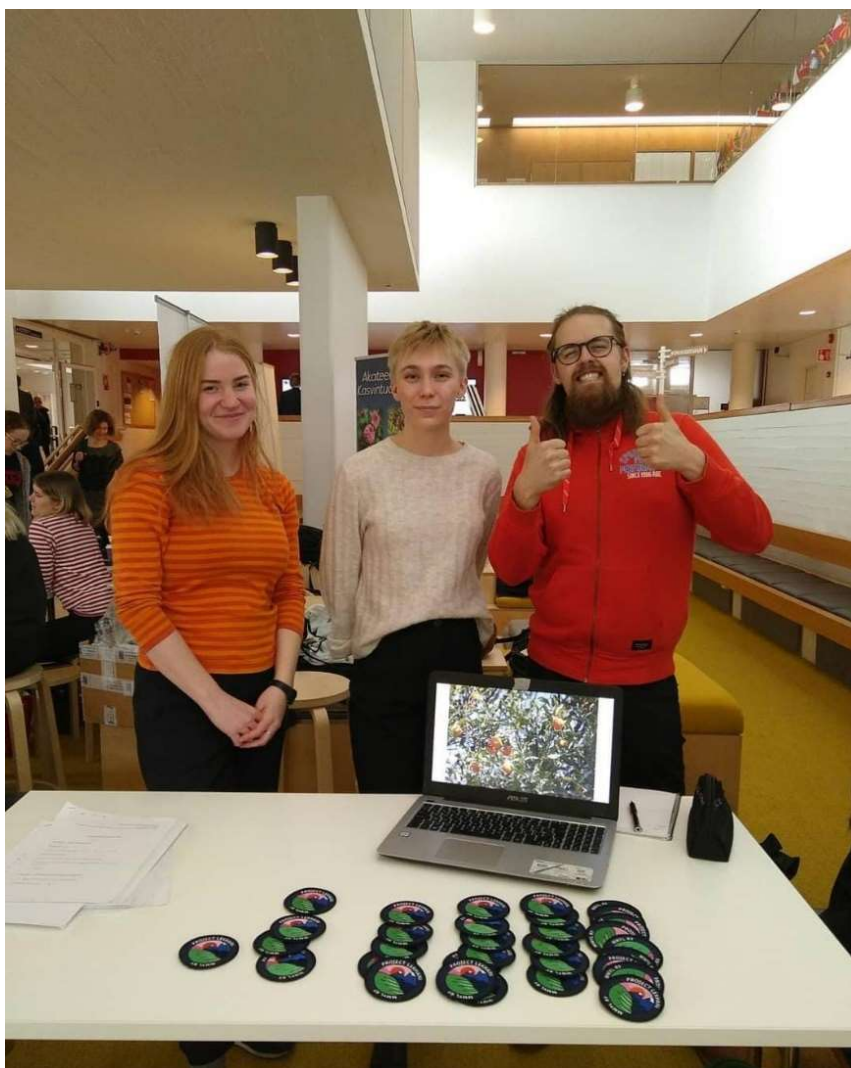
<https://um.fi/kehityspolitiikan-kumppanit-kansalaisyhteiskunta#Ulkoministerio>

<https://um.fi/kehitysyhteistyö-nepal>

Suomen rahoittamat kahdenväliset vesihankkeet:

<http://www.rwsspwn.org.np> (maaseudun vesihuolto, sanitaatio ja hygienia)

<https://www.rvwrmpp.org.np> (integroitujen vesiresurssien hallinta)

Kuva 8; markkinointia ja merkkimyyntiä Viikin A-talon aulassa keväällä 2019; vahtimestari järjesti pöydän sekä jatkoroikat

Kuva 9; Jhorin kylän terassiviljelmää

Kuva 10; koulutustilaisuus Jhorissa kylän naisviljelijöille

Kuva 11; koulutustilaisuuden opetusmateriaalin läpikäyntiä

2020

Koronaepidemian vuoksi koulutustilaisuuksien järjestäminen jouduttiin lopettamaan, sulkutilojen Nepalissa ollessa raskaita, joskin vaihtoehtoisia toimia pyrittiin järjestämään. Projektin vetäytyi lepovaihteelle muun yhteiskunnan kanssa, mutta opetusmaatilaa ylläpitoa jatkettiin niin normaalisti kuin mahdollista. Project Lekhanin yhden suomalaisen opiskelijajäsenen oli tarkoitus mennä projektin tiimoilta Nepaliin maatalousharjoitteluun, mutta tämäkin piti perua viimeingassa koronan vuoksi.

Kokemäen lukio lahjoitti myös vuonna 2020 Project Lekhanin kautta SADED-Nepalille taksvärkkivaransa. Project Lekhani jatkoi suunnitelman mukaisella tuhannen euron lahjoituksella SADED-Nepalille, varojen mennessä opetustilaisuuksien sijaan esimerkiksi kasvien siementen ja taimien jakamiseen. Project Lekhanin varoista vastasi loppukädessä MMYL ry, Project Lekhanin ollessa MMYL ry:n työryhmä, eikä itsenäinen toimija.

Eräs projektin jäsenistä alkoi vuoden aikana tutkimaan Nepalin päähän mahdollisesti sovellettavia mikrolainoituslaitoksia. Perusideana mikrolainoituksessa on yhteisökohtainen säästäminen ja lainojen myöntäminen vuorollaan yhteisön jäsenille esimerkiksi

pienyrittäjyyden investointeja ajatellen. Tällaiset järjestelmät ovat monesti osuuskuntatoimisia (englanniksi "savings and credit cooperatives"). Project Lekhanin tapauksessa mietittiin mahdollista alkurahoitusta ns. "merry-go-round" -tyylisille mikrolainoitusringeille, ja toteutukseen haettiin akateemista konsultointiapua, mutta suunnitelmaa ei koskaan toteutettu.

2021

Koronan vaikutukset sekä Nepalissa että Suomessa päässä vaikeuttivat toimintaa edelleen, Koronarokotukset Nepalissa alkoivat 27. Tammikuuta, mutta rokotustahti suhteessa väestönkokoonsa on ollut huomattavasti hitaampaa kuin länsimaissa.

Vuoden aikana projektin varoja on käytetty mm. opetusmaatilalan puolen eekkerin maapinta-alan vuokran maksuun, työvoimakuluihin sekä siementen ja kasvitaimien jakamiseen paikallisille. Yksittäinen koulutustilaisuus onnistuttiin myös järjestämään sulkutiloista huolimatta. Ylijääneitä varoja suunniteltiin käytettävän siitosvuohien hankintaan, joskin tämän toimen menestyksestä ei jatkossa enää kuultu. SADED-Nepalin vastaava projekti opetusmaatiloinen Kavrepalanchokin piirikunnassa on kyennyt toimimaan normaalimmin, joten resursseja on myös kohdennettu sinne. Helsingissä Project Lekhanin jäsenistö kirjoitti viimeiseksi jääneen esittelyartikkelin projektista Agronomiliiton Alimenta -lehteen. Maatalous- ja metsäylioppilaiden liiton marraskuussa liittokokouksessa liiton hallitus esitti toiveita projektin laajemmasta poikkitieteellisyydestä osallistavuuden lisäämiseksi.

2022

Projekti lopetettiin keväällä 2022 heikentyneen osallistavuuden, SADED-Nepalin toiminnan läpinäkyvyydessä ilmenneiden puutteiden sekä vanhojen jäsenien poistumisen vuoksi. Keväällä järjestetyn uusien illan jälkimainingeissa todettiin, että projektin voisi aloittaa ns. kokonaan alusta mahdollisesti seuraavana vuonna, mikäli uusia jäseniä saataisiin houkuteltua. Jäljelle jääneistä varoista ulkopuolisten antamat lahjoitukset palautettiin, loppujen jäädessä MMYL ry:n käyttöön.

Pohdintoja tuleville opiskelijoille

Viikin opiskelijoille on syytä jatkossakin luoda mahdollisuuksia päästä pohtimaan globaalia etelää koskevaa kestävästä kehitystä, vaikka aiemmat kehitysyhteistyöprojektit ovat erinäisistä syistä loppuneet. Myös siitä huolimatta, että HYY:n Kehitysyhteistyövaliokunta on tähän mennessä tarjonnut paremmin aikaa kestävästä vaihtoehdon kampuskohtaiselle projektille, voinee jälkimmäistä perustella ainakin Viikin kampuksen opintoalojen aihe- ja ajankohtaisuudella kestävästä kehitystä koskevissa kysymyksissä. Kampusella tapahtuva projektitoiminta voi osaltaan madaltaa osallistumiskynnystä, sekä tarjota Viikin opiskelijoille tilaisuuden spesifiin projektisuunnitteluun kampuksen fokusalueita ajatellen. Tätä ajatellen MMYL ry on erityisasemassa, maa- ja metsätalouteen liittyvien kysymysten ollessa keskeisiä monilla marginalisoiduilla alueilla kautta maailman. Toisaalta yhteistyö esimerkiksi HYY:n Kehitysyhteistyövaliokunnan kanssa voi tuoda hyödyllistä viitekehystä toimintaan, ja avoimeen tiedonvaihtoon sekä suunnitteluun perustuva Viikin kampuksen projekti onkin mielekästä nähdä yliopiston tarjonnan kannalta täydentävänä. Yhteistyötä kannattaa tehdä myös yliopiston henkilökunnan kanssa, ja esimerkiksi mielenkiintoisia projekti-ideoita voi syntyä seuraamalla kansainvälisiä kehitysyhteistyöprojekteja, johon Viikkiläisiä akateemikoita osallistuu tälläkin hetkellä. Suomessa toimii myös useita, kokenutta jäsenistöä sisältäviä kehitysyhteistyöjärjestöjä, joilta kannattaa kysyä neuvoa ja projekti-ideoita, joskin tiettyä itsenäisyyttä muista toimijoista tulee vaalia jo pelkästään akateemisen integriteetin vuoksi. Erityisesti poliittisiin sidonnaisuuksiin liittyen sama koskee myös mahdollisia yhteistyöjärjestöjä kohdemaissa. Mitä yhteistyökumppaneiden etsimiseen tulee, esimerkiksi suomalaisten, globaaliin kehitykseen liittyvien kansalaisjärjestöjen katto-organisaatio Fingon (Finnish Development NGOs, Fingo ry) jäsenrekisterin kautta voi löytyä mielenkiintoisia tahoja. Erityisesti maa- ja metsätalouteen liittyvissä hankkeissa kannattaa harkita myös yhteydenottoa vuonna 2012 perustettuun Food and Forest Development Finland (FFD) -järjestöön. Inspiraatiota, joskaan ei budjetin suhteen, voi hakea myös esimerkiksi YK:n alaisen Maatalouden kansainvälisen kehittämisrahaston (IFAD) toimista. Myös kohdemaiden yliopistojen kanssa kannattaa olla tekemisissä; projektisuunnittelun kannalta on hyödyllistä saada luotettavaa paikallistietoa, ja lisäksi paikalliset akateemiset toimijat voivat tietää soveltuvia kehitysyhteistyökohteita sekä luotettavia yhteistyöorganisaatioita.

Globaalin etelän vaihteleviin olosuhteisiin kohdistuva, sekä avoimeen yhteistyöhön perustuva projektitoiminta mahdollistaa näkemään opiskeleman alan merkityksellisyyden uudessa valossa, antaen myös käytännön kokemusta kehitysyhteistyöstä sekä omien opintojen soveltamisesta. Maataloustieteitä voidaan käyttää tässä esimerkkinä kirjoittajan itse ollessa alan entinen opiskelija; projektitoiminta voi esimerkiksi konkreettisesti parantaa ruokaturvaa kohteessa, ja monet globaalit ympäristö- ja tuottavuusongelmat, joita myös kehitysyhteistyöllä yritetään ratkaista, käsittelevät esimerkiksi agroekologisia aiheita. Projektin keskiössä olevina, verrattain edullisina käytännön toimina voivat kohteesta riippuen olla esimerkiksi palkokasveja sisältävät viljelykiertoratkaisut monivuotisine välikaistakasveineen, kompostoitujen lannoitteiden käyttö sekä osuuskuntatoiminnan suunnittelu. Lahjoitusvarojen käyttöä voidaan harkita myös esimerkiksi erilaisiin kyläkohtaisiin investointeihin, kuten vaikka biokaasukattiloihin tai taimistotuotantoon. Eräänä vaihtoehtona ovat myös korottomina kiertoon myönnettävät mikrolainat, joiden avulla kohdeyhteisön pienyrittäjyyttä voidaan tukea; kyläkohtaisen säästö- ja lainaringin metodologiaa löytyy esimerkiksi VSL-Associatesin sivuilta (<http://www.vsla.net>). Toiminnan suunnittelu on kuitenkin tehtävä kohdeyhteisön jäsenten kanssa, lähtien liikkeelle heidän tavoitteistaan sekä kokemuksistaan, ja katsottava sitten, minkälaiset toimenpiteet ja työkalut ovat realistisia. Monissa kohteissa on myös tarvetta esimerkiksi puunistutus- sekä metsitystoimille, luonnonsuojelutarpeiden määrittelylle ja uusille elinkeinoinnovaatioille. Vaikka kirjoittaja ei ole perillä suomalaisten eläinlääketieteen opiskelijoiden toimivaltuuksista tai eettisistä periaatteista, luulisi heillekin löytyvän mielekkäitä keinoja auttaa ja kehittää omaa osaamistaan kehitysyhteistyötoiminnan viitekehyksessä. Täten projektitoiminnalla on todennäköisesti mahdollisuus osallistaa kaikkien Viikin kampuksen alojen opiskelijoita, ja täten myös lisätä kampuksen koheesiota.

Projektien suunnittelu ja seuranta antaa kommunikaation ja itseopiskelun kautta kansainvälistä näkemystä, sekä mahdollisuuden tutustua kohdemaahan ja -alueeseen tapaustutkimuksen kannalta. Kehitysyhteistyöprojekti antaa osallistujilleen myös kokemusta järjestöhallitus- sekä kokoustamistoiminnasta, ja hallituksessa toimimisesta voi myös halutessaan hakea opintopisteitä. Kaikenlaisten sidosryhmätoimijoiden ohella projektin myötä tulee myös verkostoiduttua muiden opiskelijoiden kanssa, joita maailman tila sekä ruohonjuuritason kehitysyhteistyö kiinnostavat. Tätä silmällä pitäen sekä avoimuuden vuoksi

olisikin hyvä, että projektityöryhmän kokouksiin saa tulla myös vain kuuntelemaan ja mahdollisesti kommentoimaan, vaikkei mikään vastuutoimia projektin tiimoilta ottaisikaan.

Rahoituksen tullessa paljolti muualta kuin osallistuvien opiskelijoiden omasta pussista, tulee erityisesti täysin etänä tapahtuvaan projektin seurantaan suhtautua terveellä varauksella, sekä yhteistyönä tehdyn toimintasuunnitelman laatimisen jälkeen edellyttää rahoitettaviin toimiin liittyen paikallisilta yhteistyökumppaneilta aukotonta dokumentaatiota yksityiskohtineen varojen käytöstä. Harkintaa tulee käyttää kaikissa tilanteissa; esimerkiksi koulutustoiminnan suhteen tulee koulutuksen sisällön lisäksi tarkastella mahdollisten hyödynsaajien määrää suhteessa koulutustoiminnan kuluihin. Tulosvastuullisuutta voi jossain määrin peräänkuuluttaa, mutta luottamuksen horjuessa paineen lisääminen ei välttämättä toimi halutulla tavalla. Henkilökohtainen side kohdejärjestöön tai johonkin sen jäseneen voi olla hyödyllinen luotettavan kommunikaation kannalta, joskin ideaalitilanteessa tämä ei ole välttämättömyys. Talousasioiden oppikirjanmukainen hoitaminen joka tapauksessa vaatii tällaisessakin projektitoiminnassa pelisilmää ja jämäkkyyttä. Tässä kohtaa kattojärjestöön (kuten MMYL ry:hyn) kuulumisesta voi olla hyötyä siinä mielessä, että tilivelvollisuus isommalle toimijalle pakottaa valppauteen ja itsekriittisyyteen projektin toimintaa ajatellen. Hyvin alulle saatuun projektiin voi harkita rahoituksen hakua myös esimerkiksi yksityisiltä liitoilta tai säätiöiltä. Mahdollisuuksia rahoituksen keräämiseen saattaa myös ilmaantua yllättävistä paikoista, jolloin rahankeräyslupiin liittyvä selvitystyö on paikallaan. Rahoitusta on suositeltavaa jo selkärangan kehittämiseksi hankkia myös työtä teettävin keinoin; estetiikkaa ja mainontaa yhdistäen projektin myyntiartikkeleina voivat toimia niin tyylikkäätsä haalarimerkit kuin esimerkiksi kangaskassitkin, joskin nykypäivänä turhan krääsän tuottamista tulisi välttää. Vaihtoehtona voikin toimia rahankeruuseen tehtävä työ (esimerkiksi tapahtumien siivoaminen, tavaroiden kierrätyspalvelu tms.); vain mielikuvitus ja jaksaminen on rajana! Rahaa voi myös kerätä tapahtumia järjestämällä (esim. hyväntekeväisyysitsetjä) tai vaikka kirjoittamalla artikkeleita halukkaisiin lehtiin; esimerkiksi Project Lekhanista kirjoitettiin Agronomiliiton Alimenta-lehteen yhteensä kolme juttua, joista jokaisesta maksettiin kirjoituspalkkio. Yhteistyötä ja provisiopalkkion mahdollisuutta Unicafen tai Viikin Ravintola Ladonlukon kanssa voi myös tiedustella mahdollisten teemapäivien tai -tuotteiden tiimoilta.

Projektin onnistunut tiedottaminen ainakin oman kampusen opiskelijoille on välttämätöntä; pienimuotoisella projektilla on konkreettisen avun ja kansainvälisen solidaarisuuden välittämisen ohella vähintään yhtä tärkeänä tehtävänä kertoa viestinsä kanssaopiskelijoille; mitä maailmalla tapahtuu, ja mitä sille voisi esimerkiksi koittaa tehdä omaa osaamisalaansa hyödyntäen. Nykypäivänä sosiaalisen median merkitystä tässä ei voi korostaa liikaa, joskin muita vaihtoehtoja ei pidä myöskään hyljeksiä; tarkemman informaation jakamiseksi tarvitaan myös alustoja, joilla voidaan julkaista suurempia tekstejä. Tiedotuksen suhteen suosittelemme seuraaville projekteille syvällisempää yhteistyötä mahdollisen katto-organisaation, kuten esimerkiksi MMYL ry:n hallituksen kanssa. Projektia voisi tuki suunnitella myös Viikin eri tiedekuntien opiskelijajärjestöjen yhteistyönä. Tiedotuksen suhteen voi tuki välillä tulla, toivottavasti lyhyiksi jääviä vaiheita, jolloin projektin ydintoiminnan suhteen ei tule mitään uutta kerrottavaa; tämän vuoksi on hyvä, että vuosikalenteria täyttävät kohdemaahan suunniteltujen toimien lisäksi esimerkiksi opiskelijoille suunnatut uusien illat, vuosittainen hallituksen valinta sekä mahdolliset muut projektiin enemmän tai vähemmän liittyvät kokoukset ja tapaamiset.

Oma-aloitteisesti toteuttaen ja hyvin suunniteltuna kehitysyhteistyöprojektit voivat tarjota tilaisuuden myös esimerkiksi opinto-ohjelmaan kuuluvan tutkielman aineiston keräämiseen tai harjoittelujaksoon. Matkustamisesta, sekä erityisesti sen toteutustavoista voi olla montaa mieltä, mutta paikan päältä hankittu kokemus on kuitenkin vaihtoehtona varteenotettava. Liikkuvuusjaksot tällaisten teemojen ympärillä ovat lähtökohtaisesti palkattomia, ja helpoimmin saatavat apurahat tuskin kattavat kaikkia kuluja. Allekirjoittanut, kuten monet muutkin, voi kuitenkin suositella ainakin kertaluonteista jaksoa jo pelkästään humanistisista syistä. Liikkuvuusjakson voi tuki nähdä myös sijoituksena itseensä, sen ollessa oiva lisä ansioluettelo. Lisäksi kokemusten kautta voi esimerkiksi alkaa hahmottamaan uudenlaisia työllistymismahdollisuuksia omaan tieteenalaan liittyen, kehitysyhteistyöaiheiden jäädessä monissa koulutusohjelmissa pienelle tai olemattomalle huomiolle. Toisaalta, vaikka kansainvälinen järjestöura tai muu virallinen maailmanparannustoiminta ei myöhemmin enää vetäisikään, antaa suomalaisesta hyvinvointiyhteiskunnasta poistuminen, vieläpä kehittävän syyn siivittämänä, hyviä aineksia oman maailmankuvan muokkaamiseen. Parhaimmillaan toiminta voi kultivoida elinikäistä halua auttaa, sekä solidaarisuuden tunnetta kautta maailman. Mahdollinen henkinen anti on kuitenkin paljolti kiinni omasta asenteesta.

Yhteistyötahojen ja opiskelijoiden kansainvälisten liikkuvuusjaksojen kautta projektityöryhmälle saattaa kertyä erilaisia kontakteja, joiden kanssa kannattaa pysyä yhteyksissä, vaikka rahoitettu projekti ja päätoiminen tarkastelu koskisikin vain yhtä kohdetta. Kontaktiverkoston avulla projektityöryhmä voi toimia innoittajana ja tukena esimerkiksi niille Viikkiläisille opiskelijoille, joita kiinnostaa kehitysyhteistyöhenkinen kansainvälinen liikkuvuusjakso jossain vaiheessa opintoja. Työryhmä voi auttaa lähtöjärjestelyissä sekä antaa mielekkään tukiverkon liikkuvuusjaksolle, mikäli opiskelija tarvitsee apua esimerkiksi kohteen työteknisten asioiden käsittelyssä. Kohdemaan ja -alueen turvallisuustilanteeseen kannattaa kuitenkin perehtyä hyvin, eikä opiskelijajärjestön välttämättä kannata tukea liikkuvuusjakson toteutusta tiedetyille kriisialueelle, joskin alueiden ja tilanteiden vaarallisuus on monesti tulkinnanvaraista, sekä riippuvaista lähtijän varautumisesta ja kokemuksesta. Turvallisuustilanteiden esiselvityksissä kannattaa perehtyä esimerkiksi Suomen edustustojen laatimiin matkustustiedotteisiin. Toteutuviin liikkuvuusjaksoihin liittyvä opiskelijoiden tukeminen työryhmän toiminnan viitekehyksessä voisi tehdä projektin tunnetummaksi Viikissä sekä tehdä siitä opiskelijayhteisölle merkityksellisemmän, joskin tällainen laajennettu toiminta vaatii työryhmän hallitukselta enemmän aikaa ja sitoutumista.

Seuraaville projekteille toivon onnea ja menestystä (sekä peräänkuulutan henkilökohtaista mielenkiintoa aiheeseen); yhteyttä saa aina ottaa, jos jotain kysyttävää löytyy!

Terveisin Project Lekhanin viimeinen pj. Tatu Leppänen

leppanentatu@outlook.com

Kiitokset

Lämpimät kiitokset MMYL Ry:lle siitä, että annoitte mahdollisuuden Project Lekhanille toteuttaa kehitysyhteistyötä yhdistyksen työryhmänä, kuin myös toiminnan taloudellisesta tuesta. Kiitos myös HYY:lle taloudellisesta tuesta, sekä Kokemäen lukiolle merkittävistä lahjoituksista, jotka edistivät huomattavasti yhteistyöprojektiamme SADED-Nepalin kanssa. Lisäksi haluamme kiittää Viikin Monitoimitaloa kokoustamismahdollisuuksista. Lopuksi erityiskiitos jokaiselle Project Lekhanin jäsenelle, jotka olette olleet mukana joko koko Project Lekhanin tarinan ajan tai osan siitä. Jokaisen panostus on ollut erittäin merkittävä Project Lekhanin kehitysyhteistyön menestymisen kannalta!

Toiminnassa mukana olleet: Aino Turunen, Hannah Horten, Joonas Kekki, Laura Blomberg, Nora Berglund, Oona Huttunen, Oskari Lahtinen, Sami Syrjälä, Sanna Lipping, Sanni Sorajoki, Tatu Leppänen ja Veera Naukkarinen

Agronomiliiton Alimenta-lehteen kirjoitetut artikkelit

1. Artikkelit vuodelta 2018

Suuret korkeuserot muokkaavat
Nepalin viljelytapoja sekä ylärinteillä
että laaksojen pohjalla.

VEERA NAUKKARINEN, OSKARI LAHTINEN
JA LAURA BLOMBERG

Tulevat agronomit uutta kehitysyhteistyöprojektia perustamassa

Toisinaan agronomiopiskelija ei voi välttää tuskalta, jonka jatkuva tietotulva maailmanlaajuisista ruokaturvakysymyksistä herättää. Parhaimmassa tapauksessa tämä maailmantuska kuitenkin pistää toimimaan tärkeän asian puolesta.

Näin kävi joukolle Viikin opiskelijoita viime vuoden loppupuolella.

Kehitysyhteistyöprojektia perustamaan

Yksi viesti Maatalous-metsäyliopistolaiden liiton sähköpostilistalla oli riittävä keino saada porukka kehitysyhteistyöstä ja ruokaturvasta kiinnostuneita opiskelijoita kasaan. Pian järjestetyssä tapaamisessa toistuivat samat toiveet – halu auttaa, oppia ja hyödyntää oman alan koulutusta käytännön projektissa kehittyvässä maassa.

Suunnitteluvaiheessa päädyttiin siihen, että uuden projektin on lähdekö kohdemaassa paikallisten asiantuntijoiden arvion ja paikallisten viljelijöiden tarpeiden mukaan.

Yhteys Nepaliin muodostui erään projektin gradutyön kontaktien kautta. Puhelu Kathmanduun avasi väylän uuden kehitysyhteistyöhankkeen suunnittelulle, kun Tribhuvan University:n professori **Khem Raj Dahal** lähti projektiin mukaan. Dahalilla olikin heti ehdottaa konkreettista ideaa pienviljelijöiden ruokaturvaa ja viljelyn ilmastokestävyyttä edistävälle hankkeelle.

Perinteisillä viljelykasveilla kestävyttä viljelyyn

Projektin kohdepaikaksi valikoitunut Lekhanin kylä sijaitsee itäisessä Nepalissa 200 kilometriä pääkaupunki Kathmandusta kaakkoon. Alue on verrattain köyhää, ja rinteinen maastonmuoto asettaa omat haasteensa maataloudelle. Viljely-

töistä vastaavat useimmissa perheissä naiset, miesten hankkiessa elantoa kodin ulkopuolelta. Kasvinviljelyä on pitkään harjoitettu yksipuolisella kierrolla, minkä seuraukset näkyvät niin maaperän kunnossa kuin paikallisten ravitsemuksessakin.

Hanke keskittyy viljelykiertojen monipuolistamiseen perinteisten viljelykasvien kautta. Paikallisiin ilmasto-olosuhteisiin hyvin soveltuvat kasvit, kuten viljakasveja durra ja tähtähirssi, sekä palkokasveja pensaspapu, lehmänpapu ja riisipapu, ovat nykyään varsin alihyödynnettyjä potentiaalistaan ja viljelyn alhaisista kustannuksista huolimatta. Syväjuurisina viljelykasveina näillä on maaperän kasvukunnon ja hiilensidonnan kannalta suotuisa vaikutus, ja lisäksi palkokasvien sisällyttäminen kiertoon vähentää kemiallisten lannoitteiden käyttötarvetta.

Ruoantuotanto Lekhanin kylässä on kasvavassa määrin suuntautunut riisinviljelyyn, joka ei yksistään riitä turvaamaan tasapainoista ruokavaliota. Monipuolisempi viljelykasvien valikoima, johon sisältyy myös proteiinirikkaita palkokasveja, on näin ollen merkittävä kehityssaskel ravitsemusturvan kannalta. Myös tulonlähteenä perinteisten viljelykasvien vieminen paikallismarkkinoille tuo huomattavaa etua – osa näistä kasveista tuottaa satonsa talvikaudella, jolloin tarjonta on yksipuolisempaa. Projektin tarkoituksena on mahdollistaa viljely rahoittamalla siementen ostoa.

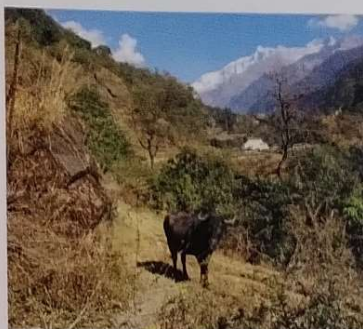
Viljelijöiden koulutuksen kautta alkuun

Lekhani-projektin ensimmäinen askel on koulutuksen järjestäminen kylän viljelijöille.

le. Pienenä opiskelijavetoisena projektina hanke päätettiin aloittaa niin, että ensimmäisenä vuotena hyödynsaajaryhmänä toimii 30 viljelijäperhettä. Suunnitelmana on laajentaa projektia myöhemmin käytävissä olevien resurssien mukaan. Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan (HYY) tuella rahoitettu koulutus Nepalissa järjestetään vuoden 2019 alussa.

Koulutuksen tavoitteina on keskittyä perinteisten viljelykasvien ekologisiin, taloudellisiin ja ravitsemuksellisiin hyö-

© VEERA NAUKKARINEN

tyihin, sekä lisätä yhteisön tietoa alueen hyödynnettävissä olevien resurssien suhteen. Kouluttajina toimivat alueen viljelyyn perehtyneet paikalliset asiantuntijat.

Yhteistyötä ja oppia

Kehitysyhteistyön saralla Maatalous-metsäylioppilaiden liitolla on jo pitkä historia, sillä sen alla aiemmin toiminut Lawra-projekti teki kehitysyhteistyötä Pohjois-Ghanassa usean vuosikymmenen ajan. Myös Lekhani-projektissa ta-

voitellaan pitkän aikavälin yhteistyötä Viikin opiskelijoiden ja nepalilaisten yhteistyökumppanien välille. Vuodenvaihteessa järjestetään hankkeen suunnittelumatka, jonka jälkeen projektin on määrä pyörähtää käyntiin.

Puoli vuotta suunnittelutyötä on ollut omiaan lisäämään projektilaisten osaamista maatalousalan kehitysyhteistyöhön liittyen. Motivoituneen ryhmän muodostuminen ja asioiden eteneminen ovat jo olleet onnistumisia itsessään.

Projektin suunnitteluun on sisällynyt myös lukuisia haasteita, joista rahoitus on ehdottomasti suurin. Viime vuosien kehitysyhteistyöleikkaukset vaikeuttavat nimenomaan pienten projektien toteuttamista – kaikki tuki Lekhani-projektille on siis tervetullutta. ■

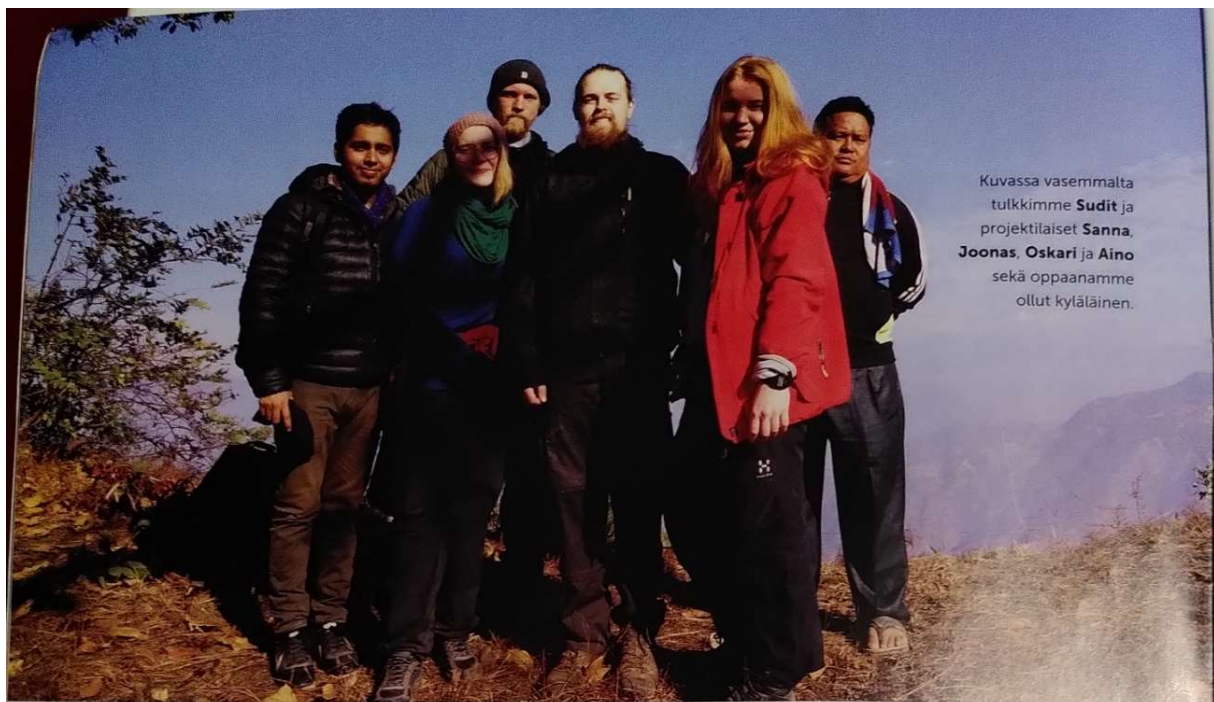
Kiinnostunut yhteistyöstä?

Ota yhteyttä:

oskari.lahtinen@helsinki.fi

Artikkelien kirjoittamisella kerättiin lahjoitusvaroja, sekä lisättiin tietoisuutta projektista. Vastaavaa toimintaa, oli julkaisualusta sitten mikä tahansa, voi suositella myös tuleville projekteille; esimerkiksi Project Lekhanin tapauksessa Alimenta-lehdestä tuli kolmen kirjoitetun artikkelin kautta merkittävä tekijä rahoituksen kannalta, kirjoituspalkkioiden ollessa jokaisen artikkelin kohdalla useita satoja euroja. Hyväntekeväisyysluonteiseen toimintaan kirjoituspaikkoja sekä -palkkioita saattaa olla herkemmin jaossa, ja artikkelien tekeminen antaa hyvää kokemusta.

2. Artikkelin vuodelta 2019

Kuvassa vasemmalta tulkkimme **Sudit** ja projektilaiset **Sanna, Joonas, Oskari** ja **Aino** sekä oppaanamme ollut kyläläinen.

AINO TURUNEN, SANNA LIPPING, JOONAS KEKKI JA OSKARI LAHTINEN

Tutustumismatka Lekhanin kylään

Kello soi neljältä aamulla. Heräämme kuudentoista hengen huoneesta kolmen euron hostellissa. Pakkaamme tavaramme ja suuntaamme kohti tienpiennarta, josta linja-auto ottaa meidät kyytiin.

Linja-auto saapuu, ja hetken päästä myös oppaamme. Rinkkamme heitetään katolle ja matka kohti Lekhanin kylää alkaa. Linja-automatkan arvioitu kesto oli viisi tuntia. Kahdeksan todella kovaäänisen nepalilaisen hittimusiikin täyteen tunnin jälkeen saavuimme pieneen Lekhanin kylään, jossa vastaanotto oli ikimuiستoinen. Kyläkoulun kaikki oppilaat olivat meitä vastassa, kuten myös monet kyläläiset. Toivottaakseen meidät tervetulleiksi kyläläiset olivat järjestäneet tervetuloilaisuuden, jossa oli tanssi- ja lauluesityksiä.

Project Lekhani

Project Lekhani on Maatalous-metsäyhtiöopilaisten liitto MMYL Ry:n kehitysyhteistyöprojekti, jonka tavoitteena on parantaa ruokaturvaa nepalilaisessa Lekhanin kylässä.

Projekti sai alkunsa vuoden 2017 lopussa, kun pieni joukko ruokaturvasta kiinnostuneita maatalous- ja metsäyhtiöopilaita kokoontui keskustelemaan uuden kehitysyhteistyöprojektin perustamisesta. Project Lekhaniin kuuluu tällä hetkellä seitsemän jäsentä, joten toiminta on vielä melko pientä, mutta tavoitteenamme on

laajentaa sitä tulevaisuudessa.

Lekhani on pieni ja köyhä kylä noin 200 kilometriä Nepalin pääkaupungista Kathmandusta kaakkoon. Lekhanin kylässä sijaitsee noin 200 oppilaan koulu, pieni kahvila sekä muutama pieni puoti. Kylässä on myös pieni "hotelli", jossa on kaksi huonetta vieraille. Lekhanin kyläläiset saavat toimeentulonsa maataloudesta. Osa Lekhanin asukkaista saa myös tuloja muualla työskenteleviltä sukulaisiltaan.

Projektimme suunnitelmissa on rahoittaa Lekhanin kylän alueen ruokaturvaa, kestäväää maataloutta sekä viljelijöiden toimeentuloa edistäviä hankkeita.

Matka Lekhaniin

Ennen Lekhanin matkaa tapasimme professorin, jonka kanssa olemme projektia tähän asti suunnitelleet. Professori kehotti meitä hankkimaan Lekhanin kylän kouluun kauan kaivatun videotykin. Aluksi kallis lahja arvelutti, mutta nähtyämme kuinka paljon se toi iloa kyläläisille, huomasimme hankintamme kannattaneen. Myöhemmin Lekhanin vierailumme aikana havaitsimme, että videotykki oli erittäin tarpeellinen hankinta lasten koulunkäyn-

nin kannalta. Tähän asti kaikki koulun oppilaat olivat katsoneet pientä kannettavan tietokoneen näyttöä. Nyt jopa 100 oppilasta pystyy seuraamaan opetusvideoita samaan aikaan.

Tavoitteet

Ennen matkaa asetimme joitakin tavoitteita Lekhanin vierailulle. Halusimme muun muassa tutustua paikalliseen maatalouteen, ruokaturvan tämän hetkiseen tilaan ja kuinka näitä voi kehittää. Halusimme myös tavata YK:n ja Suomen suurlähetystön edustajia sekä haastatella Lekhanin kylän viljelijöitä ja saada yleiskuvan alueen tilanteesta.

Tulkki

Ennen matkaa luulimme, että saisimme tulkiksi nepalilaisen englantia puhuvan maatalousalan opiskelijan. Loppujen lopuksi saimme matkaseuraksemme professorin veljen ja hänen poikansa. Veljenpoika puhui hyvää englantia ja toimi meidän tulkinamme. Valitettavasti hän ei ollut maatalousalan opiskelija ja tämä tuotti meille haasteita haastatteluissa.

Haastattelut

Maatilat, joilla pääsimme vierailemaan, olivat mielestämme pieniä, mutta Nepalin mittakaavassa ne eivät kuitenkaan olleet aivan pienimmästä päästä. Viljelijät olivat pääsääntöisesti köyhiä. Heillä ei juurikaan ollut tuloja, vaan he elivät omavaraisuudessa. Pienituloisuuden lisäksi viljelijät olivat usein kouluttamattomia.

Lekhanin kylä sijaitsee syrjässä isoista kaupungeista ja sen maatilat olivat vaikeasti tavoitettavissa. Tiloille kuljettiin jalkaisin pieniä polkuja pitkin, eikä tiloille olisi voinut päästä millään ajoneuvoilla.

Kotieläiminä tiloilla oli yleisesti ottaen kanoja, vuohia ja puhveleita. Joillakin harvoilla tiloilla oli myös sikoja. Tiloilla kasvatettiin pääsääntöisesti maissia, hirssiä, tattaria sekä mandariineja.

Johtopäätökset

Saavutimme osan tavoitteistamme, mutta emme kaikkia.

Vierailulla Lekhanin kylään odotimme saavamme tietoa paikallisista maataloista, viljelymenetelmistä sekä mahdollisesta koulutuksen tarpeesta maanviljelyn ke-

hittämisen kannalta. Tavoitteenamme oli selvittää viljelijöiden näkemykset maatalousalan koulutuksen tarpeellisuudesta. Kylässä huomasimme, että useat viljelijät ovat motivoituneita saamaan koulutusta useille maatalouden osa-alueille. Viljelijät kokivat suurimmaksi ongelmaksi pitkän kuivuusjakson ja vedenpuutteen. Sadekaudella vettä sataa kuitenkin toisinaan liian voimakkaasti. Runsaat ja voimakkaat sadekuurot aiheuttavat vakavia maanvyörymiä. Veden keräys ja ruoan varastointi ovat myös asioita, joita mielestämme voitaisiin kehittää.

Seuraavaksi projektimme tavoitteena on löytää paikallisia kumppaneita, jotta saisimme projektin hallinnolliset asiat hoidettua sujuvasti Nepalissa. Tämän lisäksi tarvitsemme paikallisen kumppanin järjestämään maatalouskoulutuksen Lekhanin kylässä.

Olemme todenneet paikallisten kumppanijärjestöjen löytämisen haasteelliseksi. Tällä hetkellä etsimme suomalaisia järjestöjä, joilla olisi yhteyksiä Nepaliin ja projektin tarpeisiin vastaaviin nepalilaisiin järjestöihin. ■

Kylän maisemia. Rinteessä erottuu vuoristoalueelle tyypillisiä terrassiviljelmiä.

Mikäli kiinnostuit projektistamme ja haluaisit tehdä kanssamme yhteistyötä, ota rohkeasti meihin yhteyttä!

Yhteyshenkilö: Oskari Lahtinen oskari.lahtinen@helsinki.fi

3. Artikkelit vuodelta 2021

Project Lekhani

– Opiskelijajärjestön projekti
kestävän maatalouden ja naisten
aseman edistämiseksi Nepalissa

Project Lekhani on Helsingin yliopiston
Maatalous-metsäylioppilaiden liitto MMYL ry:n
alainen kehitysyhteistyöjärjestö.

Järjestö sai alkunsa vuonna 2018 muutamien ruokaturvasta ja kehitysyhteistyöstä kiinnostuneiden opiskelijoiden toimesta.

Yhteistyön kautta eteenpäin

Edellisen projektin päättymisen jälkeen päätimme hankkia rinnallemme luotettavan suomalaisen järjestön, jolla olisi valmiiksi kokemusta kehitysyhteistyöstä. Kohdemaana halusimme edelleen pitää Nepalín, maan ollessa vielä eri kehitysmittareilla maailman valtioiden häntäpäässä (inhimillisen kehityksen indeksillä sijalla 142 ja bruttokansantuotteella sijalla 99 vuonna 2020) viime vuosien nousujohteisuudesta huolimatta.

Samaan aikaan halusimme toimia Suomen kehityspolitiikan painopistealueilla, joista erityisiksi pääteemoiksi projektissämme ovat nousseet ilmastonmuutos, luonnonvarat erityisesti ruokaturvan osalta sekä naisten ja tyttöjen aseman ja oikeuksien vahvistaminen osallistamalla erityisesti paikallisia naisia projektin kautta.

Löysimme yhteistyökumppaniksemme Siemenpuusäätiön, vuonna 1998 perustetun ja ulkoministeriön rahoituksella toimivan organisaation, jolla on paljon kokemusta kehitysyhteistyöstä monessa maanosassa. Siemenpuusäätiöllä on ollut pitkään yhteistyöprojekti SADED-Nepal (South Asian Dialogues on Ecological Democracy-Nepal) järjestön kanssa ja näistä molemmista tuli meille arvokkaita yhteistyökumppaneita. Otimme SADED-Nepaliin

yhteyttä ja heillä oli mielessään projekti, jota Project Lekhani päätti alkaa tukea.

Toiminnan tavoitteena naisten viljelytaitojen kehittäminen

Kohdealueena SADED-Nepalin projektissa, jonka rahoitukseen osallistumme, on Jhorin kylä Kathmandun laakson pohjoisreunalla, sekä erityisesti kylän Tamang-väestö. Projektin tavoitteena on edistää kestävää maataloutta koulutuksen kautta, joten oli luontevaa perustaa kylään kestävän maatalouden opetustila.

Opetustilan tarkoituksena on avata tietotaitoja monimuotoisuuden lisäämiseksi paikallisessa maanviljelyssä. Maatilalla harjoitetaan agroekologisia menetelmiä, jotka huomioivat paikallisen luonnon tarjoamat viljelyolosuhteet lisäten samalla paikallista ruokaturvaa. Koulutus tähdätään erityisesti kohdealueen naisille. Haasteita opetustilan toimintaan aiheuttavat kulttuurierot ja käsitykset naisten asemasta. Vastoin käymisistä huolimatta saimme opetustilan perustettua ja järjestettyä jo yhden koulutustilaisuuden naisille ennen koronapandemiaa!

Pandemiatilanne luo epävarmuutta

Koronaviruspandemia on vaikuttanut niin järjestömme toimintaan täällä Helsingissä, kuin myös SADED-Nepalin hanketoimintaan paikan päällä. Opetuskokoukset ja kenttävierailut Nepalissa jouduttiin laittamaan tauolle viime vuoden keväästä

alkaen, juuri kun Jhorin kylän opetustila saatiin perustettua. Korvaavana toimintana opetustilaa on ylläpidon lisäksi käytetty kerätyillä varoilla hankittujen kasvitaimien jakeluun. Lisäksi paikallisten tilojen keskuudessa on viime vuoden puolella kiertänyt tilallisia avustava, moottoridulla kaksipyöräisellä varustettu tekniikka.

Project Lekhanin toiminta jatkuu koronasta huolimatta ja Suomessa keskitymme toistaiseksi varojen keräämiseen projektin jatkuvuuden takaamiseksi. Aiemmin suunniteltuja varainkeruutapahtumia emme vallitsevan koronavirustilanteen johdosta pysty järjestämään, mutta suunnitteilla on muun muassa yhteistyötä kotimaisten opilaitosten kanssa. Yksi projektimme jäsenistä on koronatilanteen salliessa aikeissa lähteä paikan päälle Nepaliin suorittamaan yliopistotutkintoon kuuluvan maatalousharjoittelun, osallistuen projektiin ja muuhunkin SADED-Nepalin toimintaan. ■

Kirjoittajat: Aino Turunen, Oskari Lahtinen, Tatu Leppänen, Sanni Sorajoki, Nora Berglund ja Sanna Lipping